

— Искате ли да отидемъ на гости при Лили?

Палавитѣ деца се разкрѣскаха отъ радостъ.

— Добре — каза баща имъ — но утре трѣбва да станемъ много рано!

Тѣ отидоха предъ изгрѣвъ слънце. Стигнаха до малкото езеро, и баща имъ каза:

— Да се спремъ тукъ, задъ този храстъ. Тя ще дойде да пие вода. Пазете мълчание, за да не я изплашимъ!

Легнаха въ росната трева и се стаиха. Нетърпение ги измъчваше. По едно време дочуха леко дрънкане на звънчето. Едва сдържаха вълнението си. Момиченцето безъ малко щѣше да се развика отъ радостъ.

Отъ долния край на полянката се зададе Лили въ красива походка, водейки съ себе си едно съвсемъ малко сърненце.

— Тя е станала майка — каза човѣкътъ съ дрехитѣ, които имаха цвѣтъ на горската шума.

— Лили! — извика човѣкътъ, следъ като тя се напи съ прѣсна вода. Слънцето позлатяваше високитѣ върхове на планината.

Лили позна гласътъ. Спрѣ се, вдигна глава, наостри уши и се обърна по посоката, отгдето идѣше гласътъ. Децата станаха и бавно се отправиха къмъ Лили.

— Ти си имашъ и бебе, Лили! — изчурулика момиченцето.

Тя ги погледна, погледна и малкото си сърненце, сякашъ искаше да каже:

— Ето, зарадъ него избѣгахъ отъ васъ.

Момиченцето поиска да отиде при Лили, да обгърне шията ѝ, както е правила, когато Лили живѣеше при тѣхъ, но въ очитѣ на сърната се изписа предупреждение:

— Обичамъ ви, но вие миришете на човѣкъ, а въ нашето царство това е забранено. После сви и тръгна обратно къмъ гората, последвана отъ малкото сърненце. Звънчето отнесе сладкия си гласъ и се изгуби въ глухата гора. Само жалниятъ зовъ на момичето изпроводи Лили.